

1Q84 — 1

TEKİRKANTİ

Dünya
Edebiyatı
Roman

Çeviren:
Hüseyin
Can Erkin

10
04

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN KİTAPLARI

Sınırın Güneyinde, Güneşin Batısında	Karanlıktan Sonra
İmkânsızın Şarkısı	Fırın Saldırısı
Yaban Koyununun İzinde	Rüzgârın Şarkısını Dinle
Sahilde Kafka	Kumandanı Öldürmek
Zemberekkuşu'nun Güncesi	Doğum Günü Kızı
Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu	Mesleğim Yazarlık
1Q84	Dans Dans Dans
Koşmasaydım Yazamazdım	Pinball 1973
Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları	Sadece Müzik
Uyku	Birinci Tekil Şahıs
Kadınsız Erkekler	Bir Kediye Terk Etmek
Sputnik Sevgilim	Ortadan Kaybolan Fil
Tuhaf Kütüphane	Şehir ve Belirsiz Duvarları

1Q84

1. Kitap

Orijinal adı: 1Q84

© 2009 by Harukimurakami Archival Labyrinth

Yazan: Haruki Murakami

Japonca aslından çeviren: Hüseyin Can Erkin

Yayına hazırlayan: Handan Akdemir

Türkçe yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Yayın hakları Curtis Brown Group Limited ile çalışan ICM Partners ("ICM") aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Ağustos 2015

22. baskı / Nisan 2025 / 978-625-8495-12-6

Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

HARUKI MURAKAMI

KİTAP

Nisan - Haziran

Aomame

Görünüş sizi aldatmasın

Taksinin radyosunda FM'den klasik müzik programı yayınlanıyordu. Çalan parça, Janáček'in "Sinfonietta" adlı eseri idi. Tıkanmış trafiğin ortasında kalakalmış bir takside dinlemek için uygun bir müzik olduğu söylenemezdi. Orta yaşlı şoför, sanki pruvada durmuş, kaygı verici dalgaları okumaya çalışan usta bir balıkçı gibi, ön tarafta kesintisiz uzayan araba kuyruğunu sessizce izliyordu sadece. Arka koltuğa iyice gömülen Aomame gözlerini hafifçe kapatmış, müziği dinliyordu.

Janáček'in "Sinfonietta"sının başlangıcını duyar duymaz, o müziğin Janáček'in "Sinfonietta"sı olduğunu hemen bilecek kaç kişi çıkar acaba? Muhtemelen "çok az" ile "neredeyse hiç" arasında bir yerlere denk düşen bir sayı. Fakat nedense, Aomame biliyordu.

Janáček 1926 yılında bu küçük senfoniye bestelemişti. Başlangıç kısmı aslında bir spor şöleninin bando müziği gibiydi. Aomame 1926 yılının Çekoslovakya'sını hayalinde canlandırmaya çalıştı. Birinci Dünya Savaşı bitmiş, uzun süren Habsburg egemenliği sona ermiştir; insanlar kafelerde Pilsener bira içip, gerçek ve tahrip gücü yüksek makineli tüfekler üretirken Orta Avrupa'yı kısa bir süreliğine ziyaret eden barış günlerinin tadını çıkarmaktadırlar. Franz Kafka iki yıl önce talihsiz bir şekilde dünyadan ayrılmıştır. Hemen sonra-

sında aniden Hitler ortaya çıkacak ve bu küçük, şirin ülkeyi göz açıp kapayana dek yutuverecektir, ama böylesi feci şeylerin olacağını henüz hiç kimse bilmemektedir. Aomame bir yandan müzik dinlerken, bir yandan da Bohemya düzlüklerinde ılgıt ılgıt esen rüzgârı hayalinde canlandırarak, tarihin akışını düşünmeye başladı.

1926 yılında Taişo dönemi imparatoru Yoşihito'nun ölümü üzerine, dönemin adı Şova olarak yenilenmiş, İmparator Hirohito tahta geçmişti. Japonya'da da karanlık, nefret dolu yıllar başlamak üzereydi. Modernite ve demokrasinin kısa peşrevi sona ermiş, faşizm palazlanmaya başlamıştı.

Tarih, spor ile birlikte Aomame'nin en sevdiği konulardan biriydi. Pek fazla roman okumazdı, ama tarihle ilgili pek çok kitap okumuştı. Tarihin en hoşuna giden tarafı, tüm gerçeklerin belirli bir dönem ve yerle bağlantılı olmasıydı. Tarihteki dönem adlarını belleğine yerleştirmek onun için çok da zor değildi. Rakamları ezberlemese bile, farklı olayları nedensellik ilişkisi çerçevesinde kavradıktan sonra, dönem adları kendiliğinden aklında kalıyordu. Ortaokul ve lisede, tarih dersinde sınıfın en yüksek notlarını Aomame alırdı. Tarihi dönem adlarını anımsayamadığını söyleyen birileriyle her karşılaştığında, bu Aomame'ye çok garip gelirdi. Acaba neden bu kadar basit bir şeyi beceremezler, diye kendi kendine sormadan edemezdi.

Bezelye anlamına gelen Aomame onun gerçek soy ismiydi. Büyükbabası, Fukuşima ili kökenliydi ve onun doğduğu köyde Aomame soyadlı birkaç aile vardı. Fakat kendisi henüz o köye hiç gitmemişti. Babası, Aomame doğmadan önce ailesiyle olan tüm bağlarını koparmıştı. Anne tarafında da durum aynıydı. O yüzden, Aomame büyükbabası ve babaannesiyile hiç karşılaşmamıştı. Aomame pek seyahate çıkmazdı, ama nadiren çıktığında otelde bulunan telefon rehberinde Aomame soyadını aramayı alışkanlık edinmişti. Fakat gittiği hiçbir

şehirde ya da kasabada Aomame soyadlı tek bir kişiyle bile karşılaşmamıştı. Her seferinde, Aomame kendini engin bir denizin ortasında kalakalmış kazazedeler gibi hissedirdi.

Adını söylemekten her zaman çekinirdi. Kendini her tanıştığında karşısındaki, garipseyen, bazen de nasıl tepki vermesi gerektiğini bilmeyen gözlerle yüzüne bakardı. *Aomame Hanım? Evet, öyle. Be-zel-ye, yazılışı o sebzeyle aynı.* Şirkette çalışırken kartvizit taşıması gerekmiş, bu nedenle de sıkıntılı durumlarla karşılaşmıştı. Kartvizitini verdiğinde karşındakiler kuşkulu gözlerle bakardı. Sanki felaket haberi yazılı bir mektup uluorta ellerine tutuşturulmuş gibi. Telefonda adını söylediğinde, diğer taraftan kıs kıs gülme sesi duyduğu da olmuştu. Resmi dairelerde ya da hastanelerde beklerken adı anons edildiğinde, insanlar başlarını kaldırıp ona bakardı. Adı “Bezelye” olan kişinin yüzünü görmek için.

Arada sırada aklında yanlış tutup da, “Fasulye Hanım” diyenler de olmuştu. Hatta “Bakla Hanım” diyen de çıkmıştı. Her seferinde, “Hayır, fasulye (bakla) değil, bezelye. Eh, yakkın gerçi” derdi. 30 yıllık ömründe kim bilir kaç kez aynı sözleri tekrarlamış, kim bilir kaç kez adıyla dalga geçilmişti. Böyle bir soyadıyla doğmamış olsa, yaşamı çok daha farklı olabilirdi belki de. Sözgelimi Sato, Tanaka, Suzuki gibi her yerde rastlanan türden bir adı olsa, gerginlikten biraz daha uzak bir yaşamı olabilir, insanlara daha hoşgörülü yaklaşabilirdi belki de.

Aomame gözlerini kapatıp kulağını müziğe verdi. Kafasının içini aynı perdeden çalan nefesli çalgıların güzel melodisiyle doldurmaya çalıştı. Sonra aniden bir şeyin farkına vardı. Ses kalitesi bir taksi için fazlasıyla iyiydi. Ses nispeten kısık olduğu halde, derinden gelen güçlü bir tınısı vardı. Gözlerini açıp doğrularak ön konsola gömülü araba teybine baktı. Simsiyah cihaz, mağrur ışıltılar saçıyordu. Markasını seçememişti, ama görünüş itibarıyla pahalı bir şey olduğu

anlaşılyordu. Birçok tuşu vardı, üzeri yeşil rakamlarla dolu gösterge paneli de çok şık duruyordu. Belli ki sınırlı sayıda üretilen son modellerden biriydi. Normal bir ticari takside böylesi bir müzik cihazının bulunmasına imkân yoktu.

Aomame yeniden aracın içinde göz gezdirdi. Taksiye bindiği andan beri düşüncelere dalıp gittiğinden farkına varmamıştı, ama sıradan taksiler gibi değildi bu. İç dekorasyon ince bir zevkin ürünüydü ve koltuklar da çok rahattı. Üstelik aracın içi son derece sessizdi. Ses yalıtımı muazzam olmalıydı ki, dışarıdaki gürültüden eser yoktu. Sanki ses geçirmez duvarlarla kaplı bir stüdyo gibiydi. Herhalde bağımsız çalışan taksilerden biriydi. Bağımsız çalışan taksiciler arasında arabası için masraf yapmaktan çekinmeyenler de vardı. Aomame taksinin kayıt numarasını arandıysa da, bulamadı. Fakat yasadışı çalışan taksilerden biriymiş gibi de durmuyordu. Resmi taksimetresi vardı ve düzenli aralıklarla ücreti hesaplamaya devam ediyordu. Rakamlar 2.150 yeni gösteriyordu. Fakat taksicinin adının da yazılı olduğu kayıt belgesi görünür bir yerde değildi.

“Güzel araba. Hem de çok sessiz” dedi Aomame, taksi şoförüne. “Markası ne?”

“Toyota Crown-Royal Saloon” diye yanıtladı şoför, kısaca.

“Müzik çok iyi duyuluyor.”

“Sessiz bir arabadır. Bu arabayı seçme nedenlerimden biri de o. Ses yalıtımı konusunda, Toyota teknolojisi dünyaca ünlüdür zaten.”

Aomame başını yukarıdan aşağı sallayarak, yeniden koltuğa gömülüyordu. Taksicinin konuşma tarzında kafasını kurcalayan bir şeyler vardı. Sürekli çok önemli bir şeyi mahsus atlamış gibi konuşuyordu. Sözgelimi (tamamen sözgelimi ama) ses yalıtımı konusunda Toyota’ya laf edemeyeceğini, ama başka bir konuda şikâyeti olduğunu ima edermiş gibi. Konuşma sona erince arabanın içi yeniden sessizliğe gömülü-

verdi. Arabanın içindeki dar mekânda, minyatür bir ütopya bulutu oluşuvermiş gibiydi. O yüzden, Aomame'nin içine nedenini anlayamadığı bir huzursuzluk çöktü.

“Gerçekten de çok sessiz” dedi, o küçük bulutu kovalamak istermiş gibi. “Üstelik araba teybi de çok kaliteli bir şey galiba.”

“Satın alırken karar vermem zaman aldı” dedi şoför, eski zamanlardaki savaş anılarını anlatan bir emekli komutan edasıyla. “Fakat uzunca bir zamanı arabanın içerisinde geçir-diğimden, kaliteli bir ses olsun istedim. Zaten...”

Aomame konuşmanın devamının gelmesini bekledi. Fakat gelmedi. Bir kez daha gözlerini kapatarak kulağını müziğe verdi. Janáček'in nasıl bir kişiliği olduğunu Aomame bilmi-yordu. Zaten Janáček de bestelediği parçayı, 1984 Tokyo'sun-da, feci şekilde tıkanmış Başkent Otobanı trafiğinin ortasın-da, ölüm sessizliği taşıyan Toyota Crown-Royal Saloon içeri-sinde birilerinin dinleyebileceğini hayal etmiş olamazdı.

Fakat bu müziğin Janáček'in “Sinfonietta”sı olduğunu he-men anlamış olması, Aomame'nin garibine gitmişti. Klasik müzik hayranı değildi. Janáček'le ilgili özel bir anısı da yok-tu. Buna rağmen müziğin başlangıcını dinlediği anda kafası-nın içi sanki bir tepkimeye uğramış gibi çok çeşitli bilgilerle doluvermişti. Açık pencereden odanın içerisine kuş sürüsü dalıvermiş gibi. Üstelik müzik kendisini bir cendere içerisin-deymiş gibi hissetmesine yol açmıştı. Acı ve rahatsızlık ver-miyordu. Yalnızca vücudunun tamamı fiziksel olarak sıkıştı-rılıyormuş gibiydi. Aomame bir anlam veremedi. “Sinfoniet-ta” neden bu anlaşılmaz hisse kapılmasına yol açmıştı acaba?

“Janáček” dedi Aomame, yarı yarıya bilinçsiz bir şekilde. Söy-ledikten hemen sonra da, keşke söylemeseydim, dedi içinden.

“Efendim?”

“Janáček. Bu müziği besteleyen kişi.”

“Bilmiyordum.”

“Çek besteci” dedi, Aomame.

“Oo” dedi şoför, hayranlıkla.

“Bağımsız mı çalışıyorsunuz?” diye sordu Aomame, konuyu değiştirmek için.

“Evet” dedi, şoför. Sonra bir an suskun kaldı. “Yalnız çalışıyorum. Bu ikinci arabam.”

“Koltuklar çok rahat.”

“Teşekkür ederim. Hanımefendi, bu arada” dedi şoför, başını hafifçe Aomame’den tarafa çevirerek, “aceleniz mi vardı yoksa?”

“Şibuya’da randevum var. O yüzden Başkent Otobanı’ndan gitmenizi istedim.”

“Randevunuz saat kaçta?”

“4.30’da” dedi Aomame.

“Şu an 3.45. Bu gidişle yetişemezsiniz.”

“Tıkanıklık o kadar feci mi?”

“İleride kaza var herhalde. Normal bir tıkanıklık değil. Neredeyse hiç ilerlemedik.”

Şoförün radyodan trafik bilgilerini öğrenmeye çalışmaması Aomame’nin tuhafına gitmişti. Otoban tıkanıklık yüzünden neredeyse mahşer yerine dönmüştü. Taksi şoförleri normalde, özel kanaldan trafik durumuyla ilgili anonsları dinlerdi.

“Trafik haberlerini dinlemediğiniz halde nasıl anladınız?” diye sordu Aomame.

“O haberler çoğu zaman pek bir işe yaramıyor” dedi şoför, biraz bıkkın bir ses tonuyla. “Yol işletmecileri kendi işlerine geldiği şekilde yönlendiriyor o haberleri. Şu an burada gerçekte neler olduğunu kendi gözlerinizle görüp, kendi kafanızda yorumlamadıktan sonra hiçbir şey anlamazsınız.”

“O halde, sizin yorumunuza göre, bu tıkanıklık kolay kolay açılmaz. Öyle mi?”

“Bir süre daha imkân yok açılmaz” dedi şoför, başını hafifçe sallayarak. “Garanti ederim. Böyle tıkanıldığında Başkent Oto-

banı cehennemden farksız olur. Randevunuz önemli miydi?”

Aomame bir an düşündü. “Evet, hem de çok. Müşterimle buluşacağım çünkü.”

“Sıkıntılı bir durum. Sizin için üzgünüm, ama sanırım zamanında yetişemeyiz.”

Şoför bu sözlerinden sonra boynundaki tutulmayı gevşetmeye çalışmış gibi, başını birkaç kez iki yana salladı. Ensesindeki kıvrımların hareketi kadim zamanlardaki hayvanların kıvranışını çağırıyordu. O hareketlere baktıkça, Aomame’nin aklına omuz çantasının dibinde yatan sivri cisim geliverdi. Avuç içleri hafiften terlemişti.

“Ne yapabiliriz peki?”

“Yapacak bir şey yok. Burası otoban olduğundan, bir sonraki çıkışa ulaşana kadar devam etmekten başka yolu yok. Normal yollardaki gibi, taksiden inip metroyla gitmeniz de mümkün olmaz.”

“Bir sonraki çıkış neresi?”

“İkeci, ama oraya varana kadar gün batmış olur belki de.”

Günbatımı? Aomame günbatımına kadar o taksinin içerisinde kapalı kaldığını hayal etti. Janâcek hâlâ devam ediyor; nefesli çalgılar, içindeki kabarmayı yatıştırmak istercesine ön plana çıkıyordu. Az önceki cendereye girmişlik hissi bir hayli hafiflemişti. Kendini neden öyle hissetmişti acaba?

Aomame Kinuta yakınlarında taksiyi çevirmiş, Yoga’dan 3. Başkent Otoban Hattı’na girmişlerdi. Başlangıçta trafiğin akışı normaldi. Fakat Sangencaya’nın az öncesinden itibaren sıkışıklık başlamış, sonra da trafik tamamen durmuştu. Karşı şeritte trafik normal akışına devam ediyordu. Yalnızca onların bulunduğu merkez istikametinde feci bir sıkışıklık vardı. Öğlen 3’ten sonra merkez istikameti pek tıkanmazdı. O yüzden şoföre otobana girmesini söylemişti.

“Otobanda geçen zaman, ücreti etkilemiyor” dedi şoför, di-kiz aynasından bakarak. “Yani ücret konusunda endişeniz

olmasın. Fakat randevunuza geç kalmanız sorun olur, değil mi hanımefendi?"

"Elbette sorun olur, ama yapacak bir şey de yok, değil mi?"

Şoför dikiz aynasından Aomame'nin yüzüne kısa bir bakış fırlattı. Açık renkli bir güneş gözlüğü takmıştı. Işığın açısı Aomame'nin bulunduğu yerden adamın gözlerindeki ifadeyi görmesine engel oluyordu.

"Eh, tamamen çaresiz durumda da değiliz. Çok sıra dışı bir yöntem olur, ama buradan Şibuya'ya trenle de gidebilirsiniz."

"Sıra dışı yöntem derken?"

"Söylememem gerekir aslında."

Aomame tek bir kelime etmeksizin, gözlerini hafifçe kısarak adamın sözlerinin devamını bekledi.

"Şu ilerde acil durumlarda park etmek için cep var ya" dedi şoför, parmağıyla ileriye işaret ederek. "Şu büyük Esso tabelasının olduğu yer."

Aomame dikkatlice baktığında iki şeritli yolun sol tarafında acil durumlarda kullanılmak için açılan cebi gördü. Başkent Otoban Hattı'nda banket boşluğu yoktur, ama bazı yerlerde böyle acil durum cepleri açılmıştır. Oralara yerleştirilen sarı renkli kutulardaki acil durum telefonlarıyla otobanın işletme ofisine doğrudan ulaşılabilir. Oradaki cepte henüz tek bir araç bile yoktu. Karşı yönden gelen hattın ilerisinde ise, bir binanın çatısına yerleştirilmiş devasa bir "Esso" reklam tabelası vardı. Neşeyle gülümseyen bir kaplan elinde benzin pompası tutuyordu.

"Aslında orada aşağıya inilebilecek bir merdiven var. Yanğın ya da deprem gibi durumlarda sürücülerin arabalarını terk edip aşağıya inebilmeleri için düşünülmüş. Normalde yol bakımı yapan işçiler falan kullanıyor. O merdivenden inecek olursanız, Tokyu Hattı'nın istasyonu çok yakın. Oradan trene binerseniz göz açıp kapayıncaya kadar Şibuya'da olursunuz."

"Başkent Otoban Hattı'nda acil durum merdiveni olduğunu bilmiyordum."

“Pek bilinen bir şey değildir zaten.”

“Fakat ortada acil bir durum olmadığı halde, o merdivenleri izin almadan kullanacak olursam sorun çıkmaz mı?”

Şoför bir süre bekledi. “Çıkar mı acaba? Yol İşletmeleri Fede-rasyonu’nun yönetmeliklerindeki ayrıntıları pek bilemiyorum. Ancak, birilerini rahatsız edecek de değilsiniz. Hoş görürler herhalde. Gerçi, öyle bir yerin başına bekçi de dikmezler. Yol İşletmeleri genelde çok insan çalıştırdığı halde, gerçekten iş yapanların az olmasıyla ünlüdür zaten.”

“Nasıl bir merdiven peki?”

“Bildiğimiz acil durum merdivenleri gibi bir şey. Hani şu eski binaların arka taraflarında olur ya, işte öyle bir şey. Pek bir tehlikesi yok. Yüksekliği üç katlı bir bina kadar, kolayca inebilirsiniz. Önlem olsun diye giriş kısmı kilitlidir, ama siz istedikten sonra üzerinden atlayabilirsiniz.”

“Şoför bey, siz hiç kullandınız mı o merdivenleri?”

Yanıt gelmedi. Şoför yalnızca dikiz aynasına bakarak gülümsemekle yetinmişti. Çok farklı anlamlara gelebilecek bir gülümsemeydi.

“Bu tamamen size bağlı” dedi şoför, parmaklarını direksiyona vurarak müziğe eşlik ediyordu. “Burada oturup kaliteli bir ses düzeninden müzik dinleyerek keyfinize bakmayı tercih etseniz de benim için fark etmez. Neticede elimizden bir şey gelmeyeceğine göre, trafiğin açılmasını beklemekten başka çaremiz yok. Ancak, eğer acil bir işiniz varsa, böyle bir acil durum yolunun da olduğunu söylemek istedim yalnızca.”

Aomame yüzünü hafifçe buruşturarak önce kol saatine, sonra başını kaldırıp çevredeki araçlara baktı. Sağ tarafta ince bir toz tabakası altında kalmış siyah bir Mitsubishi Pajero vardı. Muavin koltuğunda oturan genç adam, pencereyi açmış sıkıntılı bir yüz ifadesiyle sigara içiyordu. Uzun saçlı, yanık tenli adamın üzerinde koyu kırmızı, rüzgârlık tipi bir mont vardı. Arabanın arka kısmına kullanıla kullanıla kir

içerisinde kalmış sörf tahtaları yüklemişlerdi. Önlerinde ise, gri bir Saab 900 duruyordu. Koyu renk camları sımsıkı kapatılmıştı, içeride nasıl birinin oturduğu dışarıdan görünmüyordu. Arabanın cılası da özenle yapılmıştı. Biraz yaklaşırsa insanın kendi yüzünü aynaya bakar gibi görebilmesi mümkündü.

Aomame'nin bindiği taksinin önünde arka tamponunda göçükler bulunan kırmızı bir Suzuki Alto vardı. Genç bir ane direksiyondaydı. Küçük çocuğu ise can sıkıntısından arka koltuğun üzerine çıkmış bir sağa bir sola gidip geliyordu. Kadın dönüp yüzünde bıkkın bir ifadeyle çocuğu uyardı. Camın ardından bile kadının dudaklarını okumak mümkün olmuştu. Her şey on dakika öncesiyle aynıydı. O on dakika boyunca, araba on metre bile ilerlememişti.

Aomame bir süre düşündü. Birçok unsuru aklından geçirerek, öncelik sırasına göre dizdi. Bir sonuca ulaşması fazla zaman almadı. Janâcek müziği de, sanki o ana uyum sağlamışçasına son bölümüne girmişti.

Aomame çantasından Ray-Ban gözlüğünü alıp taktı. Sonra da cüzdanından 1.000'er yenlik üç adet banknot çıkartarak şoföre uzattı.

"Burada iniyorum. Gecikmem hiç hoş olmaz çünkü" dedi.

Şoför başını sallayarak onaylayıp, parayı aldı. "Fiş?"

"İstemez. Üstü de kalsın."

"Teşekkürler" dedi şoför. "Rüzgâr güçlü esiyor, dikkatli olun. Ayaklarınız kayabilir."

"Dikkatli olurum" dedi Aomame.

"Bir de" dedi şoför, dikiz aynasından bakarak. "Aklınızda tutmanızı istediğim bir şey var. Her şey görüldüğü gibi değildir."

Her şey görüldüğü gibi değildir, diye içinden tekrar etti Aomame. Sonra gözlerini hafifçe kıstı.

"Bunu ne için söylüyorsunuz?"

Şoför, sözcükleri özenle seçtiğini hissettirir şekilde yanıtladı. "Şöyle ki, birazdan hiç de sıradan olmayan bir şey yapa-

caksınız. Değil mi? Normal bir insan gün ortasında Başkent Otobanı'nın acil durum merdivenlerinden inmez. Özellikle bir kadın bunu asla yapmaz.”

“Eh, orası öyle” dedi Aomame.

“İşte öyle bir şey yapınca da, gündelik yaşam manzaraları daha farklı görünmeye başlayabilir. Benim de öyle bir deneyimim oldu. Fakat görünüş sizi aldatmasın. Gerçek daima tektir.”

Aomame şoförün sözlerini düşünmeye başladı. Düşünürken Janáček müziği bitmiş, dinleyiciler kesintisiz bir şekilde alkışlamaya başlamışlardı. Bir yerlerdeki konser kaydını yayınlanmış olmalıydılar. Uzun, coşkulu bir alkıştı. Arada sırada alkışlara, “Bravo!” sesleri de karışıyordu. Aomame, şefin, yüzünde gülümsemeyle ayakta alkışlayan dinleyicilere selam verme sahnesini gözlerinin önüne getirebiliyordu. Şef yüzünü yukarı, ellerini havaya kaldırıyor, solistle tokalaşıyor, iki elini iyice yanlara açarak orkestrayı kutluyor, sonra seyircilere doğru bir kez daha başını eğiyordu. Kaydedilmiş alkışlar, uzunca bir süre dinlenince, alkış sesi olarak algılanamaz hale gelir. İnsan kendini Mars'ın ardı arkası kesilmeyen kum fırtınalarını dinliyormuş gibi hissetmeye başlar.

“Gerçek daima tektir” diye tekrarlardı şoför, bir kitabın önemli bir satırının altını çiziyormuş gibi.

“Elbette” dedi Aomame. Adam haklıydı. Tek bir kütle, tek bir zamanda, ancak tek bir yerde olabilirdi. Einstein ispatlamıştı. Gerçek daima soğuk ve ebediyen yalnız başındır.

Aomame parmağıyla araba teybini işaret etti. “Sesi çok güzel.”

Şoför başını yukarıdan aşağıya salladı. “Bestecinin adı ne demiştiniz?”

“Janáček.”

“Janáček” diye tekrarlardı şoför, önemli bir parolayı ezberlemiş gibi. Sonra manivelayı çekerek arka kapıyı açtı. “Dikkatli olun. Umarım randevunuza zamanında yetişirsiniz.”

Aomame askısı uzun, büyük deri çantasını eline alıp arabadan indi. Arabadan inerken bile, teypten gelen alkış sesi kesintisiz devam ediyordu. On metre kadar ilerideki acil durum cebine doğru, otobanın kıyısında dikkatli adımlarla ilerledi. Karşı yönden gelen kamyonlar geçtikçe, yüksek topuklarının altındaki zemin sarsılıyordu. Sarsılmadan ziyade homurtuyu andırıyordu. Hırçın dalgaların üzerindeki bir uçak gemisinin güvertesinde yürüyordu sanki.

Kırmızı Suzuki Alto'daki küçük kız, arabanın penceresinden yüzünü çıkartmış, ağzı açık halde Aomame'ye bakıyordu. Sonra arkasına dönerek annesine, "Bu kadın ne yapıyor? Nereye gidiyor?" diye sordu, yüksek sesiyle. "Ben de dışarı çıkıp yürümek istiyorum. Olmaz mı anne? Ben de çıkmak istiyorum. Ne olur anne!" diyordu inatla. Annesi tek kelime etmeksizin başını iki yana salladı. Sonra da suçlayıcı bakışlarını Aomame'ye yöneltti. Fakat bu, çevreden gelen tek ses, tek tepkiydi. Diğer sürücüler yalnızca sigaralarını tüttürerek, bariyer ile yol arasında kendinden emin adımlarla yürüyen Aomame'yi, kamaşıyormuş gibi kıstıkları gözleriyle izliyorlardı. Sanki hüküm vermeden önce bir süre beklemeyi tercih etmiş gibi bir halleri vardı. Arabalar ilerlemese bile, otoban üzerinde bir insanın yürümesi sıradan bir durum değildir. Bunun gerçek bir manzara olarak algılanması zaman alır. Yürüyen, mini etekli, yüksek topuklu ayakkabı giymiş genç bir kadınsa, bu daha da güçleşir.

Aomame çenesini içeri çekerek bakışlarını ileriye sabitlemiş, sırtını dikleştirmiş halde, insanların bakışlarını üzerinde hissederek kararlı adımlarla yürümeyi sürdürdü. Charles Jourdan marka kahverengi topuklar yolda tok sesler çıkartıyor, rüzgâr mantosunun eteklerini uçuşturuyordu. Nisan ayına girilmişti, ama rüzgâr henüz soğuk ve hırçındı. Aomame yeşil ince pamuklu Junko Şimada döpiyesinin üzerine bej ilkbahar mantosunu giymiş, omzuna da siyah deriden çanta-

İVAKİ

**Yürekten sevdiğin
bir insan varsa, bir kişi
olsun yeter, hayatın
kurtulmuş demektir...**

Haruki Murakami, 1949'da Kyoto'da doğdu. Vaseda Üniversitesi'nde klasik drama eğitimi aldı.

21. yüzyıl edebiyatının en önemli isimlerinden olan Murakami'nin kitapları pek çok ödül aldı, tüm dünyada ellinin üzerinde dile çevrildi. Haruki Murakami'nin *Yaban Koyununun İzinde*, *Zemberekkuşu'nun Güncesi*, *İmkânsızın Şarkısı*, *Sınırın Güneyinde Güneşin Batışında*, *Sahilde Kafka*, *Haşlanmış Harikalar Diyarı* ve *Dünyanın Sonu*, *Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları*, *Koşmasaydım Yazamazdım*, *Uyku*, *Kadınsız Erkekler*, *Sputnik Sevgilim*, *Tuhaf Kütüphane*, *Karanlıktan Sonra*, *Fırın Saldırısı*, *Rüzgârın Şarkısını Dinle*, *Kumandanı Öldürmek*, *Doğum Günü Kızı*, *Mesleğim Yazarlık*, *Dans Dans Dans*, *Pinball 1973*, *Sadece Müzik*, *Birinci Tekil Şahıs*, *Bir Kediye Terk Etmek*, *Ortadan Kaybolan Fil ve Şehir* ve *Belirsiz Duvarları* isimli kitapları da Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

